

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel»)

EF-Tidende nr. L 178 af 17/07/2000 s. 0001 - 0016

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, artikel 55 og artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen(1),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg(2),

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251(3), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den Europæiske Union har som mål at skabe stadig tættere bånd mellem de europæiske stater og folk for at sikre økonomiske og sociale fremskridt; i henhold til traktatens artikel 14, stk. 2, indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser samt fri etableringsret; udviklingen af informationssamfundstjenester i et område uden indre grænser er afgørende for fjernelsen af de barrierer, der deler de europæiske folk.

(2) Udviklingen af den elektroniske handel i informationssamfundet indebærer store muligheder for beskæftigelsen i Fællesskabet, især i de små og mellemstore virksomheder, og vil stimulere den økonomiske vækst og de europæiske virksomheders investeringer i innovation, samtidig med at den også kan øge den europæiske industris konkurrenceevne, hvis Internettet gøres tilgængeligt for alle.

(3) Fællesskabsretten og Fællesskabets retsorden har stor betydning for at gøre det muligt for Europas borgere og aktører fuldt ud og uden hensyn til grænser at udnytte de muligheder, der er forbundet med elektronisk handel; dette direktiv har således til formål at sikre et højt lovgivningsmæssigt integrationsniveau i Fællesskabet på området, så der opstår et reelt område uden indre grænser for informationssamfundstjenester.

(4) Det er vigtigt at sikre, at elektronisk handel kan udnytte det indre marked fuldt ud og derfor, at der opnås et højt integrationsniveau i Fællesskabet, således som det er tilfældet i forbindelse med Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed(4).

(5) Udviklingen af informationssamfundstjenester i Fællesskabet hæmmes af en række retlige hindringer for et velfungerende indre marked, hvilket gør udøvelsen af etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser mindre attraktiv; hindringerne skyldes, at de nationale lovgivninger er forskellige, og at der hersker retsikkerhed med hensyn til, hvilke nationale regler der finder anvendelse på sådanne tjenester; da lovgivningerne på de pågældende områder ikke er koordineret eller tilpasset hinanden, kan hindringerne efter De Europæiske Fællesskabers Domstols retspraksis være berettigede; der hersker retsikkerhed med hensyn til, i hvilket omfang medlemsstaterne kan føre kontrol med tjenester fra en anden medlemsstat.

(6) Af hensyn til Fællesskabets mål og på baggrund af traktatens artikel 43 og 49 og den afledte fællesskabsret bør disse hindringer fjernes gennem koordinering af visse nationale lovgivninger og præcisering på fællesskabsplan af visse juridiske begreber, i det omfang det er nødvendigt for et velfungerende indre marked; da dette direktiv kun vedrører visse specifikke spørgsmål, som giver anledning til problemer for det indre marked, overholder direktivet fuldt ud kravet i traktatens artikel 5 overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

(7) For at sikre retssikkerhed og forbrugernes tillid er det nødvendigt, at dette direktiv fastsætter en klar og generel ramme for visse retlige aspekter af elektronisk handel i det indre marked.

(8) Formålet med dette direktiv er at skabe en retlig ramme for at sikre fri bevægelighed for informationssamfundstjenester mellem medlemsstaterne og ikke at harmonisere det strafferetlige område som sådant.

(9) Den frie bevægelighed for informationssamfundstjenester kan i mange tilfælde i fællesskabsretten også være et særligt udtryk for et mere generelt princip, nemlig ytringsfriheden som defineret i artikel 10, stk. 1, i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der er ratificeret af alle medlemsstaterne;

derfor må direktiver om levering af informationssamfundstjenester sikre, at denne virksomhed kan udøves frit i lyset af nævnte artikel og kun med forbehold af de begrænsninger, der er omhandlet i nævnte artikels stk. 2 og i traktatens artikel 46, stk. 1; det er ikke hensigten med dette direktiv at anfægte nationale grundlæggende regler og principper for ytringsfriheden.

(10) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet begrænses dette direktiv til de foranstaltninger, som er strengt nødvendige for at opnå et velfungerende indre marked; hvor det er nødvendigt, at foranstaltninger træffes på fællesskabsplan, og for at sikre et område reelt uden indre grænser for elektronisk handel, skal direktivet sikre en høj grad af beskyttelse af almene hensyn og især beskyttelse af mindreårige, den menneskelige værdighed, forbrugerne og folkesundheden; i henhold til traktatens artikel 152 indgår sundhedsbeskyttelse som et væsentligt led i Fællesskabets politik på andre områder.

(11) Dette direktiv berører ikke det niveau for beskyttelse af især folkesundheden og forbrugernes interesser, som er fastlagt ved Fællesskabets retsakter; bl.a. Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår(5) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg(6) indeholder væsentlige regler om forbrugerbeskyttelse i kontraktforhold; disse direktiver finder også fuldt ud anvendelse på informationssamfundstjenester; denne gældende fælleskabsret, som fuldt ud finder anvendelse på informationssamfundstjenester, omfatter navnlig også Rådets direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 om vildledende og sammenlignende reklame(7), Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugercredit(8), Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer(9), Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure(10), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF af 16. februar 1998 om angivelse af priser på forbrugsvarer(11), Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed(12), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om brugsret til fast ejendom på timesharebasis(13), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/27/EF af 19. maj 1998 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser(14), Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar(15), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerbetaling og garantier i forbindelse hermed(16), Europa-Parlamentets og Rådets kommende direktiv om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og Rådets direktiv 92/28/EØF af 31. marts 1992 om reklame for lægemidler(17); nærværende direktiv bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/43/EF af 6. juli 1998 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse(18), der er vedtaget inden for rammerne af det indre marked, og heller ikke direktiver om beskyttelse af folkesundheden; nærværende direktiv supplerer de informationskrav, der er fastlagt i ovennævnte direktiver og navnlig i direktiv 97/7/EF.

(12) Det er nødvendigt at holde visse former for aktiviteter uden for dette direktivs anvendelsesområde, da den frie bevægelighed for tjenesteydelser ikke på nuværende tidspunkt kan sikres i henhold til traktaten eller gældende afledt ret; dette berører ikke eventuelle retsakter, som vil være nødvendige for et velfungerende indre marked; skatter og afgifter, især moms, som pålægges en stor del af de tjenesteydelser, der er omhandlet i dette direktiv, skal holdes uden for direktivets anvendelsesområde.

(13) Dette direktiv tager ikke sigte på at fastlægge bestemmelser om afgiftsmæssige forpligtelser og foregriber ikke udarbejdelsen af fællesskabsinstrumenter om de afgiftsmæssige aspekter af elektronisk handel.

(14) For beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger gælder alene bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger(19) og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren(20), som fuldt ud finder anvendelse på informationssamfundstjenester; disse direktiver opstiller allerede en fælleskabsretlig ramme inden for personoplysninger, og det er derfor ikke nødvendigt at behandle dette spørgsmål i nærværende direktiv for at sikre, at det indre marked fungerer efter hensigten, især med hensyn til den frie bevægelighed for personoplysninger mellem medlemsstaterne; nærværende direktiv bør gennemføres og anvendes i fuld overensstemmelse med principperne om beskyttelse af personoplysninger, især hvad angår uopfordret kommerciel kommunikation og reglerne om formidleransvar; direktivet kan ikke forhindre anonym brug af åbne netværk som f.eks. Internettet.

(15) Fortrolig behandling af meddelelser er sikret ved artikel 5 i direktiv 97/66/EF; medlemsstaterne skal i medfør af nævnte direktiv forbyde enhver form for opfangning eller overvågning af sådanne meddelelser af andre end afsenderen og modtageren, bortset fra tilfælde, hvor det er tilladt ifølge loven.

(16) Udelukkelsen af spil fra anvendelsesområdet for dette direktiv gælder kun hasardspil, lotteri og væddemål, som indebærer, at der gøres en indsats med penge; dette omfatter ikke salgsfremmende konkurrencer eller spil, hvor formålet er at fremme salget af varer eller tjenesteydelser, og hvor der i givet fald kun skal ske betaling i tilfælde af køb af de varer eller tjenesteydelser, som der reklameres for.

(17) En definition af informationssamfundstjenester findes allerede i fællesskabsretten i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester(21) og i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/84/EF af 20. november 1998 om retlig beskyttelse af adgangsstyrede og adgangsstyrende tjenester(22); denne definition omfatter enhver tjeneste, der normalt leveres mod betaling, og som teleformidles ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering) og dataoplagringsudstyr på individuel anmodning af en tjenestemodtager; de tjenester, der henvises til i den vejledende liste i bilag V til direktiv 98/34/EF, og som ikke indebærer databehandling og -oplagring, er ikke omfattet af denne definition.

(18) Informationssamfundstjenester omfatter en lang række økonomiske aktiviteter, som finder sted online; disse aktiviteter kan navnlig bestå i onlinesalg af varer; aktiviteter som levering af varer som sådan eller af tjenesteydelser offline er ikke omfattet; informationssamfundstjenester er ikke kun begrænset til tjenester, der giver mulighed for onlineindgåelse af kontrakter, men omfatter også, når der er tale om erhvervmæssig virksomhed, tjenester, som modtageren ikke yder vederlag for, f.eks. tjenester som består i at tilbyde onlineinformation eller kommerciel kommunikation, eller tjenester, som leverer redskaber til at søge, få adgang til og hente data; informationssamfundstjenester omfatter også tjenester, der består i at udsende information via kommunikationsnetværk, give adgang til et kommunikationsnetværk eller være vært for information, som leveres af tjenestemodtageren; tv-radiospredning i den betydning, hvori ordet anvendes i direktiv 89/552/EØF, og radiospredning er ikke informationssamfundstjenester, da de ikke leveres på individuel anmodning; derimod er tjenester, som udsendes punkt til punkt, som f.eks. video on demand eller fremsendelse af kommerciel kommunikation via elektronisk post, informationssamfundstjenester; f.eks. er fysiske personers anvendelse af elektronisk post eller tilsvarende individuel kommunikation uden for deres handelsmæssige eller erhvervmæssige virksomhed, herunder anvendelse til indgåelse af kontrakter mellem sådanne personer, ikke nogen informationssamfundstjeneste; kontraktforholdet mellem en arbejdstager og dennes arbejdsgiver er ikke nogen informationssamfundstjeneste; aktiviteter, der ifølge deres natur ikke kan udføres på afstand og ved hjælp af elektroniske midler såsom lovpligtig revision af selskabsregnskaber eller lægelige vurderinger, der kræver fysisk undersøgelse af patienten, er ikke informationssamfundstjenester.

(19) Tjenesteyderens etableringssted skal fastlægges i overensstemmelse med Domstolens retspraksis, ifølge hvilken begrebet etableringssted forudsætter, at der rent faktisk udøves erhvervmæssig virksomhed ved hjælp af en fast indretning i et ikke nærmere angivet tidsrum; dette krav er også opfyldt, når en virksomhed er oprettet for et bestemt tidsrum; etableringsstedet for en virksomhed, der leverer tjenester via en Internet-hjemmeside (website), er ikke det sted, hvor den benyttede teknologi befinder sig, eller det sted, hvor Internet-hjemmesiden er tilgængelig, men det sted, hvor virksomheden udøver sin erhvervmæssige virksomhed; når en tjenesteyder har flere etableringssteder, er det vigtigt at få fastlagt, fra hvilket etableringssted den pågældende tjeneste leveres; når det er vanskeligt at afgøre, fra hvilket af etableringsstederne en given tjeneste leveres, er det det sted, hvor centret for tjenesteyderens aktiviteter vedrørende denne bestemte tjeneste befinder sig.

(20) Definitionen på en „tjenestemodtager“ omfatter alle former for benyttelse af informationssamfundstjenester både af personer, der giver oplysninger på åbne netværk som f.eks. Internettet, og af personer, der søger oplysninger på Internettet af private eller erhvervmæssige årsager.

(21) Anvendelsesområdet for det koordinerede område berører ikke fremtidig fællesskabsharmonisering af informationssamfundstjenester og fremtidig lovgivning, der vedtages på nationalt plan i overensstemmelse med fællesskabsretten; det koordinerede område omfatter kun krav til onlineaktiviteter som f.eks. onlineinformation, onlinereklame, onlineshopping og onlineindgåelse af kontrakter og vedrører ikke medlemsstaternes lovbestemte krav til varer som f.eks. sikkerhedskrav, mærkningskrav eller produktansvar eller medlemsstaternes krav til levering eller transport af varer, herunder distribution af lægemidler; det koordinerede område omfatter ikke offentlige myndigheders udøvelse af forkøbsret til visse varer som f.eks. kunstværker.

(22) Informationssamfundstjenester bør kontrolleres på det sted, hvor tjenesterne udføres, for at sikre en effektiv beskyttelse af almene hensyn; der skal derfor være sikkerhed for, at den kompetente myndighed yder denne beskyttelse ikke alene for borgerne i det pågældende land, men for alle Fællesskabets borgere; for at fremme den gensidige tillid mellem medlemsstaterne er det absolut nødvendigt, at det klart præciseres, at ansvaret påhviler oprindelseslandet; for effektivt at sikre den frie udveksling af tjenesteydelser og for at skabe retssikkerhed for tjenesteyderne og -modtagerne bør informationssamfundstjenester principielt være underlagt retssystemet i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret.

(23) Dette direktiv har hverken til formål at opstille yderligere internationale privatretlige regler om lovkonflikter eller at berøre retternes kompetence; bestemmelser om lovvalg i den internationale privatret indskrænker ikke adgangen til at levere informationssamfundstjenester som fastsat i dette direktiv.

(24) I forbindelse med dette direktiv er det til trods for princippet om kontrol ved kilden af informationssamfundstjenester tilladt, at medlemsstaterne under de omstændigheder, der er fastlagt i dette direktiv, iværksætter foranstaltninger til begrænsning af den frie bevægelighed for informationssamfundstjenester.

(25) Nationale domstole, herunder civile domstole, der behandler privatretlige tvister, kan træffe foranstaltninger med henblik på at fravige adgangen til at levere informationssamfundstjenester i overensstemmelse med dette direktiv.

(26) Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med betingelserne i dette direktiv anvende deres nationale strafferet og strafferetspleje, når de træffer efterforskningsforanstaltninger og andre foranstaltninger, der er nødvendige for afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, uden at det er nødvendigt at meddele Kommissionen disse foranstaltninger.

(27) Nærværende direktiv bidrager sammen med Europa-Parlamentets og Rådets kommende direktiv om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne til at etablere en retlig ramme for onlinelevering af finansielle tjenesteydelser; nærværende direktiv foregriber ikke fremtidige initiativer inden for finansielle tjenesteydelser navnlig med hensyn til harmonisering af adfærdsregler på området; medlemsstaternes mulighed ifølge nærværende direktiv for under visse omstændigheder at indskrænke adgangen til at levere informationssamfundstjenester for at beskytte forbrugerne dækker også foranstaltninger vedrørende finansielle tjenesteydelser, navnlig foranstaltninger der tager sigte på at beskytte investorer.

(28) Medlemsstaternes forpligtelse til ikke at underlægge adgangen til aktiviteten „leverandør af informationssamfundstjenester“ krav om forudgående godkendelse gælder ikke posttjenester, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet(23), og som består i fysisk levering af en udskrift af en elektronisk postmeddelelse, og berører ikke frivillige godkendelsesordninger især for ydere af signaturcertifikations-tjenester.

(29) Kommerciel kommunikation er af afgørende betydning for finansieringen af informationssamfundstjenester og for udviklingen af et stort udbud af nye gratis tjenester; af hensyn til forbrugerne og god forretningsskik skal kommerciel kommunikation, herunder rabatter, tilbud og salgsfremmende konkurrencer eller spil, overholde en række krav om gennemsækelighed; disse krav berører ikke direktiv 97/7/EF; nærværende direktiv berører ikke gældende direktiver om kommerciel kommunikation, navnlig direktiv 98/43/EF.

(30) Fremsendelse af uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post kan være uønsket af forbrugerne og leverandørerne af informationssamfundstjenester og kan være en hindring for, at interaktive netværk kan være velfungerende; spørgsmålet om modtagerens samtykke i visse tilfælde af uopfordret kommerciel kommunikation behandles ikke i dette direktiv, men er allerede behandlet, især i direktiv 97/7/EF og 97/66/EF; i medlemsstater, som tillader uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post, bør industriens passende filtreringsinitiativer (industry filtering initiatives) fremmes og lettes; derudover er det nødvendigt, at uopfordret kommerciel kommunikation under alle omstændigheder klart kan identificeres som sådan for at forbedre gennemsækeligheden og gøre det lettere for sådanne initiativer at fungere; uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post bør ikke resultere i ekstra udgifter for modtageren.

(31) Medlemsstater, som tillader, at tjenesteydere, der er etableret på deres område, sender uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post til en modtager uden dennes forudgående samtykke, skal sikre, at tjenesteyderne regelmæssigt konsulterer og respekterer „opt-out“-registre, hvor fysiske personer, der ikke ønsker at modtage sådan kommerciel kommunikation, kan registrere sig.

(32) For at fjerne barrierer for udviklingen af grænseoverskridende tjenester i Fællesskabet, som udøvere af lovregulerede erhverv kan tilbyde på Internettet, er det nødvendigt, at det på fællesskabsplan sikres, at de faglige regler, der er fastsat for at beskytte bl.a. forbrugerne eller folkesundheden, overholdes; adfærdskodekser på fællesskabsplan er det bedste middel til opstilling af etiske regler for kommerciel kommunikation; der bør tilskyndes til udarbejdelse eller i givet fald til tilpasning af sådanne regler med forbehold af faglige organisationers og sammenslutningers uafhængighed.

(33) Dette direktiv supplerer fællesskabslovgivningen og den nationale lovgivning om lovregulerede erhverv, hvorved der opretholdes et samlet regelsæt på dette område.

(34) Hver medlemsstat skal tilpasse sin lovgivning om krav, især formkrav som kan hindre elektronisk indgåelse af kontrakter; der bør foretages en systematisk gennemgang af de lovgivninger, hvor en sådan tilpasning er påkrævet, og gennemgangen skal omfatte alle de nødvendige etaper og led i aftaleindgåelsen, herunder opbevaring af kontrakten; tilpasningen bør resultere i, at det bliver muligt at indgå kontrakter elektronisk; retsvirkningen af elektroniske signaturer er reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 19. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer(24); en tjenesteyders modtagelsesbekræftelse kan bestå i onlinelevering af den tjeneste, der leveres mod vederlag.

(35) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for at opretholde eller fastsætte generelle eller specifikke juridiske krav til kontrakter, der kan indgås elektronisk, især krav til sikre elektroniske signaturer.

(36) Medlemsstaterne kan opretholde begrænsninger for anvendelse af elektroniske kontrakter i forbindelse med kontrakter, der ifølge loven kræver medvirken af domstole, offentlige myndigheder eller erhverv, som udøver offentlig myndighed; denne mulighed omfatter også kontrakter, der kræver medvirken af domstole, offentlige myndigheder eller erhverv, som udøver offentlig myndighed, for at få virkning over for tredjemand, samt kontrakter, der ifølge loven kræver en notars certifikation eller attestering.

(37) Medlemsstaternes forpligtelse til at fjerne hindringer for anvendelse af elektroniske kontrakter vedrører kun hindringer, som skyldes juridiske krav, og ikke praktiske hindringer, som skyldes, at det i visse tilfælde er umuligt at anvende elektroniske midler.

(38) Medlemsstaternes forpligtelse til at fjerne hindringer for anvendelse af elektroniske kontrakter skal opfyldes i overensstemmelse med de juridiske krav, der ifølge fællesskabsretten gælder i forbindelse med kontrakter.

(39) Undtagelser fra bestemmelserne vedrørende kontrakter i forbindelse med oplysninger eller ordreafgivelse, der udelukkende indgås med elektronisk post eller med tilsvarende individuel kommunikation som fastsat i dette direktiv, bør ikke give leverandører af informationssamfundstjenester mulighed for at omgå disse bestemmelser.

(40) Både eksisterende og nye forskelle i medlemsstaternes lovgivning eller retspraksis med hensyn til tjenesteydernes ansvar, når de optræder som formidlere, er til hinder for et velfungerende indre marked, især fordi de hindrer udviklingen af grænseoverskridende tjenester og medfører konkurrencefordrejning; tjenesteyderne har i visse tilfælde pligt til at handle for at forhindre ulovlig virksomhed eller bringe den til ophør; dette direktivs bestemmelser bør udgøre det rette grundlag for at udarbejde hurtige og pålidelige ordninger, som gør det muligt at fjerne ulovlig information og at hindre adgangen til den; sådanne ordninger bør udarbejdes ved frivillige aftaler mellem alle berørte parter og fremmes af medlemsstaterne; alle de parter, som deltager i levering af informationssamfundstjenester, har interesse i at vedtage og anvende sådanne ordninger; ansvarsbestemmelserne i dette direktiv bør ikke være til hinder for, at de forskellige berørte parter udvikler og faktisk gennemfører tekniske beskyttelses- og identifikationssystemer samt tekniske overvågningsinstrumenter, som er muliggjort af den digitale teknik, inden for de grænser, der er fastsat i direktiv 95/46/EF og 97/66/EF.

(41) Dette direktiv skaber balance mellem de berørte interesser og indfører principper, som aftaler og normer inden for denne sektor kan baseres på.

(42) De fritagelser for ansvar, der er fastlagt i dette direktiv, omfatter kun de tilfælde, hvor en informationssamfundstjenesteyders aktivitet er begrænset til den tekniske drift af og indrømmelse af adgang til et kommunikationsnet, hvor informationer, som er stillet til rådighed af tredjemand, transmitteres eller oplagres midlertidigt med det ene formål at gøre transmissionen mere effektiv; denne aktivitet er udelukkende teknisk, automatisk og passiv, hvilket indebærer, at leverandøren af informationssamfundstjenesten hverken har kendskab til eller kontrol over de informationer, der transmitteres eller oplagres.

(43) En tjenesteyder kan fritages for ansvar for ren videreformidling („mere conduit“) og for caching (automatisk, mellemliggende og midlertidig oplagring), hvis den pågældende på ingen måde er involveret i de informationer, der transmitteres; dette forudsætter bl.a., at den pågældende ikke ændrer de informationer, der transmitteres; dette krav omfatter ikke tekniske manipulationer, der finder sted i løbet af transmissionen, da disse ikke ændrer de transmitterede informationers integritet.

(44) En tjenesteyder, der bevidst samarbejder med en tjenestemodtager om at begå ulovlige handlinger, overskrider grænserne for ren videreformidling eller caching, og den pågældende kan som følge heraf ikke omfattes af de ansvarsfritagelser, der er fastsat for denne form for aktiviteter.

(45) De begrænsninger i formidleransvaret for tjenesteydere, der fastsættes i dette direktiv, påvirker ikke muligheden for at anvende forskellige former for foreløbige retsmidler; sådanne foreløbige retsmidler kan navnlig bestå i afgørelser fra domstole eller administrative myndigheder, hvori det kræves, at eventuelle overtrædelser bringes til ophør eller forhindres, herunder at ulovlige informationer fjernes, eller at adgangen til dem hindres.

(46) For at blive omfattet af en ansvarsbegrænsning skal en leverandør af en informationssamfundstjeneste, som består i oplagring af information, når han har fået konkret kendskab til ulovlige aktiviteter, straks tage skridt til at fjerne informationen eller hindre adgangen til den; fjernelsen af informationen eller hindringen af adgangen til den skal foretages under overholdelse af ytringsfriheden og de procedurer, der er fastlagt på nationalt plan med henblik herpå; dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for at fastsætte specifikke krav, som skal opfyldes straks, inden informationen fjernes, eller adgangen til den hindres.

(47) Kun i forbindelse med generelle forpligtelser kan medlemsstaterne ikke pålægge tjenesteyderne overvågningsforpligtelser; dette vedrører ikke overvågningsforpligtelser i særlige tilfælde og berører navnlig ikke de nationale myndigheders bekendtgørelser i henhold til national lovgivning.

(48) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for at pålægge tjenesteydere, som oplagrer oplysninger, der er fremsendt af modtagere af deres tjeneste, pligt til en sådan agtpågivenhed, som med rimelighed kan forventes af dem, og som der er fastsat bestemmelser om i den nationale lovgivning, med henblik på at afsløre og forhindre visse former for ulovlige aktiviteter.

(49) Medlemsstaterne og Kommissionen tilskynder til, at der udarbejdes adfærdskodekser; dette ændrer ikke ved sådanne kodekser frivillige karakter og de berørte parter mulighed for frit at afgøre, om de vil tilslutte sig dem.

(50) Det er vigtigt, at forslaget til direktivet om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet og nærværende direktiv træder i kraft nogenlunde samtidig med henblik på at opstille et klart regelsæt for spørgsmålet om formidleransvar for overtrædelser af ophavsret og beslægtede rettigheder på fællesskabsplan.

(51) Hver medlemsstat bør i givet fald tilpasse lovgivning, som kan hindre anvendelsen af regler om udenretslig bilæggelse af tvister ad elektronisk vej; resultatet af denne tilpasning skal være, at det reelt og faktisk bliver muligt retligt og i praksis at få sådanne regler til at fungere, også på tværs af grænserne.

(52) Den faktiske udøvelse af frihederne i det indre marked kræver, at de, der har lidt skade, sikres reel adgang til instrumenter til bilæggelse af tvister; de skader, der kan opstå i forbindelse med informationssamfundstjenester, er kendetegnet både ved det hurtige tempo, hvori de opstår, og ved deres geografiske udstrækning; som følge af disse særlige kendetegn og nødvendigheden af at påse, at de nationale myndigheder ikke bringer den gensidige tillid i fare, som de skal have til hinanden, opstilles der i dette direktiv det krav, at medlemsstaterne skal sikre, at der er adgang til passende former for søgsmål; medlemsstaterne bør undersøge, om der er behov for at give hensigtsmæssig elektronisk adgang til søgsmål.

(53) Direktiv 98/27/EF, som finder anvendelse på informationssamfundstjenester, omfatter en mekanisme vedrørende foranstaltninger med henblik på forbud, der tager sigte på beskyttelse af forbrugernes kollektive interesser; denne mekanisme vil bidrage til fri bevægelighed for informationssamfundstjenester ved at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.

(54) Sanktionerne i henhold til dette direktiv berører ikke andre mulige sanktioner eller retsmidler i medfør af national lovgivning; medlemsstaterne er ikke forpligtet til at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af nationale bestemmelser, der er udstedt i henhold til dette direktiv.

(55) Dette direktiv berører ikke den lov, der finder anvendelse på kontraktlige forpligtelser i forbindelse med forbrugeraftaler; dette direktiv kan derfor ikke berøve forbrugeren den beskyttelse, som ydes gennem de ufravigelige regler for kontraktmæssige forpligtelser, der findes i lovgivningen i den medlemsstat, hvor forbrugeren har sin sædvanlige bopæl.

(56) Hvad angår undtagelsen i dette direktiv, bør kontraktforpligtelser i forbrugeraftaler fortolkes som omfattende oplysninger om de væsentlige elementer i aftaleindholdet, herunder forbrugerrettighederne, som har afgørende betydning for beslutningen om at indgå en aftale.

(57) Ifølge Domstolens faste retspraksis bevarer en medlemsstat retten til at træffe foranstaltninger over for en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, men hvis aktivitet udelukkende eller hovedsagelig er rettet mod førstnævnte medlemsstats territorium, såfremt etableringen har fundet sted med det formål at omgå den lovgivning, som tjenesteyderen ville være underlagt, hvis han var etableret på førstnævnte medlemsstats territorium.

(58) Direktivet bør ikke finde anvendelse på tjenester, der leveres af tjenesteydere etableret i tredjelande; henset til den elektroniske handels globale dimension bør det imidlertid sikres, at Fællesskabets bestemmelser er i overensstemmelse med de internationale regler; dette direktiv berører ikke resultaterne af drøftelser om retlige aspekter i internationale organisationer (bl.a. WTO, OECD og Uncitral).

(59) Til trods for den elektroniske kommunikations globale karakter er det nødvendigt at koordinere de nationale regulerende foranstaltninger inden for Den Europæiske Union for at undgå en opsplitning af det indre marked og for at få etableret en hensigtsmæssig regulerende ramme på europæisk plan; en sådan koordinering bør også bidrage til at fastlægge en stærk, fælles forhandlingsposition i internationale fora.

(60) For ikke at hindre udviklingen af elektronisk handel er det nødvendigt, at den retlige ramme er klar, enkel og konsekvent og i overensstemmelse med de regler, som gælder internationalt, så den europæiske industris konkurrenceevne ikke skades, og så innovationen i denne sektor ikke hindres.

(61) Hvis markedet skal fungere effektivt elektronisk i en global sammenhæng, er det påkrævet, at Den Europæiske Union og de vigtigste områder uden for Europa konsulterer hinanden med henblik på at tilpasse deres lovgivninger og procedurer.

(62) Samarbejdet med tredjelande om elektronisk handel bør styrkes, især med ansøgerlandene, udviklingslandene og Den Europæiske Unions andre handelspartnere.

(63) Vedtagelsen af dette direktiv hindrer ikke, at medlemsstaterne tager hensyn til de forskellige sociale, samfundsmæssige og kulturelle virkninger af informationssamfundets opståen; den bør især ikke gribe ind i de foranstaltninger, som medlemsstaterne måtte vedtage i henhold til fællesskabsretten for at nå sociale, kulturelle og demokratiske mål under hensyn til deres sproglige mangfoldighed, de nationale og regionale særpræg samt deres kulturarv og for at sikre og opretholde offentlig adgang til så mange informationssamfundstjenester som muligt; udviklingen af informationssamfundet skal under alle omstændigheder sikre Fællesskabets borgere adgang til den europæiske kulturarv i et digitalt miljø.

(64) Medlemsstaterne råder med elektronisk kommunikation over et glimrende middel til at levere offentlige tjenester på det kulturelle, uddannelsesmæssige og sproglige område.

(65) Rådet understregede i sin resolution af 19. januar 1999 om forbrugerdimensionen i informationssamfundet(25), at forbrugerbeskyttelse fortjener særlig opmærksomhed i denne forbindelse; Kommissionen vil undersøge, hvorvidt beskyttelsen i henhold til gældende lovgivning om forbrugerbeskyttelse er utilstrækkelig i forbindelse med informationssamfundet, og vil i givet fald identificere eventuelle mangler i denne lovgivning og de aspekter, hvor supplerende foranstaltninger måtte vise sig nødvendige; Kommissionen bør i givet fald udarbejde specifikke supplerende forslag med henblik på afhjælpning af de mangler, den måtte have påvist.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

1. Dette direktiv har til formål at bidrage til et velfungerende indre marked ved at sikre fri bevægelighed for informationssamfundstjenester mellem medlemsstaterne.

2. Ved dette direktiv foretages der, i det omfang det er nødvendigt for at nå det i stk. 1 omhandlede mål, en tilnærmelse af visse nationale bestemmelser om informationssamfundstjenester, som vedrører det indre marked, tjenesteydernes etablering, kommerciel kommunikation, elektroniske kontrakter, formidleransvar, adfærdskodekser, udenretslig bilægelse af tvister, klageadgang og samarbejde mellem medlemsstaterne.

3. Dette direktiv supplerer den fællesskabsret, der finder anvendelse på informationssamfundstjenester, uden at det berører det niveau for beskyttelse af især folkesundheden og forbrugernes interesser, der er fastlagt ved Fællesskabets retsakter og den nationale lovgivning til gennemførelse heraf, forudsat at det ikke begrænser adgangen til at levere informationssamfundstjenester.

4. Dette direktiv indfører ikke nye internationale privatretlige regler og berører ikke domstolenes kompetence.

5. Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

- a) beskatningsområdet
- b) spørgsmål, der vedrører informationssamfundstjenester omfattet af direktiv 95/46/EF og 97/66/EF
- c) spørgsmål, der vedrører aftaler eller praksis reguleret ved kartellovgivningen
- d) følgende aktiviteter inden for informationssamfundstjenester:
 - notarvirksomhed eller lignende virksomhed, i det omfang den er direkte og specifikt forbundet med udøvelse af offentlig myndighed
 - repræsentation og forsvar af en klient i retten
 - spil, som indebærer, at der gøres en indsats med penge i hasardspil, herunder lotteri og væddemål.

6. Dette direktiv berører ikke foranstaltninger, som er truffet på fællesskabsplan eller på nationalt plan i overensstemmelse med fællesskabsretten, for at fremme kulturel og sproglig mangfoldighed og for at sikre pluralismen.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) „informationssamfundstjenester“: tjenester som defineret i artikel 1, nr. 2, i direktiv 98/34/EF som ændret ved direktiv 98/48/EF
- b) „tjenesteyder“: enhver fysisk eller juridiske person, som leverer en informationssamfundstjeneste
- c) „etableret tjenesteyder“: en tjenesteyder, som faktisk udøver erhvervmæssig virksomhed i et ikke nærmere angivet tidsrum ved hjælp af en fast indretning. Det forhold, at der findes og anvendes tekniske og teknologiske hjælpemidler, som benyttes til at levere tjenesten, medfører ikke i sig selv, at tjenesteyderen er etableret
- d) „tjenestemodtager“: enhver fysisk eller juridisk person, som, uanset om det er til erhvervmæssig eller anden brug, anvender en informationssamfundstjeneste, bl.a. for at søge information eller gøre information tilgængelig
- e) „forbruger“: en fysisk person, der ikke handler som led i sin handelsmæssige eller erhvervmæssige virksomhed
- f) „kommerciel kommunikation“: alle former for kommunikation bestemt til direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenester eller til etablering af et image for en virksomhed, en organisation eller en person, som udøver handels-, industri- eller håndværksvirksomhed eller et lovreguleret erhverv. Nedenstående udgør ikke i sig selv kommerciel kommunikation:
 - information, som gør det muligt at få direkte adgang til denne virksomheds, organisations eller persons aktiviteter, herunder et domænenavn eller en e-postadresse
 - kommunikation vedrørende en virksomheds, organisations eller persons varer, tjenester eller image udarbejdet uafhængigt af denne, især uden finansiel modydelse
- g) „lovreguleret erhverv“: ethvert erhverv som omhandlet enten i artikel 1, litra d), i Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed(26) eller i artikel 1, litra f), i Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF(27)
- h) „koordineret område“: de krav, der i medlemsstaterne retssystemer er fastsat for leverandører af informationssamfundstjenester eller for informationssamfundstjenester, uanset om de er generelle eller specifikt fastsat for disse.
- i) Det koordinerede område vedrører krav, som tjenesteyderen skal opfylde:
 - når han påbegynder aktivitet som leverandør af informationssamfundstjenester, f.eks. krav til kvalifikationer, tilladelse og underretningsordninger
 - når han udøver aktivitet som leverandør af informationssamfundstjenester, f.eks. krav til tjenesteyderens adfærd, krav til kvaliteten eller indholdet af tjenesten, herunder krav, som gælder i forbindelse med reklamer og kontrakter, eller krav vedrørende tjenesteyderens ansvar.

- ii) Det koordinerede område omfatter ikke krav som f.eks.:
 - krav til varer som sådan
 - krav til levering af varer
 - krav til tjenester, som ikke ydes elektronisk.

Artikel 3

Det indre marked

1. Hver medlemsstat påser, at de informationssamfundstjenester, som leveres af en tjenesteyder etableret på medlemsstatens territorium, er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, der finder anvendelse i denne medlemsstat inden for det koordinerede område.

2. Medlemsstaterne må ikke af grunde, der henhører under det koordinerede område, begrænse adgangen til at levere informationssamfundstjenester fra en anden medlemsstat.

3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på de områder, der er nævnt i bilaget.

4. Medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger til fravigelse af stk. 2 for en bestemt informationssamfundstjeneste, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) foranstaltningerne skal:

i) være nødvendige af en af følgende grunde:

- ufravigelige retsgrundsætninger, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelser af enkeltpersoners værdighed

- beskyttelse af folkesundheden

- den offentlige sikkerhed, herunder national sikkerhed og forsvar

- beskyttelse af forbrugere, herunder investorer

ii) træffes over for en informationssamfundstjeneste, som krænker de i nr. i) omhandlede mål, eller som udgør en alvorlig og tungtvejende risiko for en krænkelse af disse mål

iii) stå i et rimeligt forhold til disse mål

b) uden at det berører retssager, herunder forudgående retsmøder og handlinger, der udføres i forbindelse med efterforskning af kriminalsager, skal medlemsstaten, inden den træffer de pågældende foranstaltninger:

- have opfordret den i stk. 1 omhandlede medlemsstat til at træffe foranstaltninger, og denne medlemsstat har ikke truffet disse foranstaltninger, eller de har ikke været tilstrækkelige

- have meddelt Kommissionen og den i stk. 1 omhandlede medlemsstat, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger.

5. Medlemsstaterne kan i hastende tilfælde fravige betingelserne i stk. 4, litra b). Foranstaltningerne skal i så fald snarest muligt meddeles Kommissionen og den i stk. 1 omhandlede medlemsstat med angivelse af grundene til, at medlemsstaten finder, at der er tale om et hastende tilfælde.

6. Uden at dette berører medlemsstatens mulighed for at anvende de pågældende foranstaltninger, skal Kommissionen hurtigst muligt undersøge, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med fællesskabsretten; kommer Kommission til den konklusion, at foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten, skal den anmode den pågældende medlemsstat om at undlade at træffe de påtænkte foranstaltninger eller om straks at bringe allerede truffne foranstaltninger til ophør.

KAPITEL II PRINCIPPER

Afdeling 1: Krav vedrørende etablering og oplysninger

Artikel 4

Princippet om, at der ikke kræves forhåndsgodkendelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at en tjenesteyder for at påbegynde og udøve aktivitet som leverandør af informationsfundstjenester ikke skal opfylde noget krav om forudgående godkendelse eller noget andet tilsvarende krav.

2. Stk. 1 berører ikke godkendelsesordninger, som ikke specifikt og udelukkende vedrører informationsfundstjenester, eller som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/13/EF af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester(28).

Artikel 5

Generel oplysningspligt

1. Ud over andre informationskrav, som er fastlagt i fællesskabsretten, sikrer medlemsstaterne, at tjenesteyderen giver tjenestemodtagerne og de kompetente myndigheder let, umiddelbar og vedvarende adgang til som minimum følgende oplysninger:

- a) tjenesteyderens navn
- b) den fysiske adresse, hvor tjenesteyderen er etableret
- c) nærmere oplysninger, som gør det muligt hurtigt at kontakte tjenesteyderen og at kommunikere direkte og konkret med denne, herunder tjenesteyderens e-postadresse
- d) hvis tjenesteyderen er optaget i et handelsregister eller et lignende offentligt register, det register, hvor tjenesteyderen er registeret, og vedkommendes registreringsnummer eller tilsvarende identifikationsmidler i dette register
- e) hvis den pågældende aktivitet er omfattet af en godkendelsesordning, nærmere oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed
- f) med hensyn til lovregulerede erhverv:
 - enhver erhvervssammenslutning eller tilsvarende institution, hvor tjenesteyderen er registeret
 - erhvervsbetegnelsen og den medlemsstat, hvor den er givet
 - en henvisning til de faglige regler, der gælder i etableringsmedlemsstaten, og hvorledes der kan få adgang til dem
- g) hvis tjenesteyderen udøver momspligtig virksomhed, det identifikationsnummer, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, i Rådets sjette direktiv (77/388/EØF) af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag(29).

2. Ud over andre informationskrav, som er fastlagt i fællesskabsretten, sikrer medlemsstaterne som minimum, at priser angives klart og utvetydigt, når der i forbindelse med informationsfundstjenester angives priser, og især at det anføres, om de er inklusive afgifter og leveringsomkostninger.

Afdeling 2: Kommerciel kommunikation

Artikel 6

Oplysningspligt

Ud over andre informationskrav, som er fastlagt i fællesskabsretten, sikrer medlemsstaterne, at kommerciel kommunikation, som er en del af eller udgør en informationsfundstjeneste, mindst overholder følgende betingelser:

- a) den kommercielle kommunikation skal klart kunne identificeres som sådan
- b) den fysiske eller juridiske person, på hvis vegne den kommercielle kommunikation foretages, skal klart kunne identificeres
- c) reklametilbud som f.eks. rabatter, præmier og tilgift skal, når de er tilladt i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, klart kunne identificeres som sådanne, og betingelserne for at opnå dem skal være let tilgængelige og fremlægges klart og utvetydigt
- d) salgsfremmende konkurrencer eller spil skal, når de er tilladt i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, klart kunne identificeres som sådanne, og betingelserne for deltagelse skal være let tilgængelige og fremlægges klart og utvetydigt.

Artikel 7

Uopfordret kommerciel kommunikation

1. Ud over andre krav, som er fastlagt i fællesskabsretten, sikrer medlemsstater, som tillader uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post, at sådan kommerciel kommunikation fra en tjenesteyder, der er etableret på deres område, klart og utvetydigt er angivet som sådan, når modtageren modtager den.
2. Med forbehold af direktiv 97/7/EF og direktiv 97/66/EF træffer medlemsstaterne foranstaltninger for at sikre, at tjenesteydere, som fremsender uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post, respekterer og regelmæssigt konsulterer „opt-out“-registre, hvor fysiske personer, der ikke ønsker at modtage sådan kommerciel kommunikation, kan registrere sig.

Artikel 8

Lovregulerede erhverv

1. Medlemsstaterne sikrer, at anvendelsen af kommerciel kommunikation, der er en del af eller udgør en informationssamfundstjeneste, som leveres af et medlem af et lovreguleret erhverv, er tilladt under overholdelse af faglige regler om især uafhængighed, værdighed, faglig etik samt tavshedspligt og loyalitet over for klienter og fagfæller.
2. Med forbehold af faglige sammenslutningers og organisationers uafhængighed tilskynder medlemsstaterne og Kommissionen faglige sammenslutninger og organisationer til at udarbejde adfærdskodekser på fællesskabsplan for nærmere at fastslå, hvilke oplysninger der kan gives med henblik på kommerciel kommunikation i overensstemmelse med stk. 1.
3. Ved udarbejdelsen af forslag til fællesskabsinitiativer, som måtte blive nødvendige for at sikre, at det indre marked fungerer tilfredsstillende med hensyn til de oplysninger, der er omhandlet i stk. 2, skal Kommissionen tage behørigt hensyn til de adfærdskodekser, der gælder på fællesskabsplan, og handle i tæt samarbejde med de relevante faglige sammenslutninger og organisationer.
4. Dette direktiv supplerer Fællesskabets direktiver om adgang til og udøvelse af lovreguleret erhvervmæssig virksomhed.

Afdeling 3: Kontrakter, der er indgået elektronisk

Artikel 9

Behandling af kontrakter

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres retssystem gør det muligt at indgå kontrakter elektronisk. Medlemsstaterne sikrer bl.a., at de juridiske krav, der gælder for aftaleindgåelsen, hverken er til hinder for anvendelsen af elektroniske kontrakter eller fører til, at sådanne kontrakter på grund af den omstændighed, at de er indgået elektronisk, mister deres retlige virkning og gyldighed.
2. Medlemsstaterne kan bestemme, at stk. 1 ikke finder anvendelse på alle eller nogle af de kontrakter, der hører ind under følgende kategorier:
 - a) kontrakter, der skaber eller overfører rettigheder i fast ejendom, bortset fra udlejningsrettigheder
 - b) kontrakter, der ifølge loven kræver medvirken af domstole, offentlige myndigheder eller erhverv, som udøver offentlig myndighed
 - c) kontrakter om kaution og om sikkerhedsstillelse fra personer, der handler uafhængigt af deres handelsmæssige eller erhvervmæssige virksomhed
 - d) familieretlige og arveretlige aftaler.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke af de i stk. 2 omhandlede kontraktkategorier de ikke lader stk. 1 finde anvendelse på. Medlemsstaterne forelægger hvert femte år Kommissionen en rapport om anvendelsen af stk. 2, hvori de forklarer, hvorfor de anser det for nødvendigt at opretholde den i stk. 2, litra b), omhandlede kategori, som de ikke lader stk. 1 finde anvendelse på.

Artikel 10

Oplysningspligt

1. Foruden anden information, der kræves ifølge fællesskabslovgivningen, sikrer medlemsstaterne, medmindre andet er aftalt i handelskøb, at tjenesteyderen mindst oplyser nedenstående klart, forståeligt og utvetydigt, inden ordren afgives af tjenestemodtageren:

- a) de forskellige tekniske led i forbindelse med kontraktens indgåelse
- b) oplysninger om, hvorvidt den indgående kontrakt opbevares af tjenesteyderen, samt om den vil være tilgængelig
- c) de tekniske midler til at finde og rette indtastningsfejl, inden ordren afgives
- d) de sprog, kontrakten kan indgås på.

2. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteydere, medmindre andet er aftalt i handelskøb, angiver, hvilke relevante adfærdskodekser de følger, samt hvordan disse kodekser kan konsulteres elektronisk.

3. Kontraktbetingelser og generelle betingelser skal stilles til rådighed for modtageren på en sådan måde, at vedkommende kan oplagre og gengive dem.

4. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på kontrakter, der indgås udelukkende ved udveksling af elektronisk post eller lignende individuel kommunikation.

Artikel 11

Ordreafgivelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at nedenstående principper finder anvendelse, når tjenestemodtageren afgiver sin ordre elektronisk, medmindre andet er aftalt i handelskøb:

- tjenesteyderen skal bekræfte modtagelsen af tjenestemodtagerens ordre uden unødigt forsinkelse og elektronisk
- orden og bekræftelsen af dens modtagelse anses for modtaget, når parterne, som de er adresseret til, har adgang til dem.

2. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteyderen, medmindre andet er aftalt i handelskøb, stiller hensigtsmæssige, effektive og tilgængelige tekniske midler til at finde og rette indtastningsfejl til rådighed for tjenestemodtageren, inden ordren afgives.

3. Stk. 1, første led, og stk. 2 finder ikke anvendelse på kontrakter, der indgås udelukkende ved udveksling af elektronisk post eller lignende individuel kommunikation.

Afdeling 4: Formidleransvar for tjenesteydere

Artikel 12

Ren videreformidling („Mere conduit“)

1. Ved levering af en informationssamfundstjeneste i form af transmission på et kommunikationsnet af information, der leveres af en tjenestemodtager, eller levering af adgang til et kommunikationsnet sikrer medlemsstaterne, at tjenesteyderen ikke er ansvarlig for den transmitterede information, forudsat at tjenesteyderen:

- a) ikke selv iværksætter transmissionen
- b) ikke udvælger modtageren af transmissionen, og
- c) ikke udvælger og ikke ændrer den transmitterede information.

2. Den i stk. 1 omhandlede transmission og levering af adgang omfatter automatisk, mellemliggende og kortvarig oplagring af transmitteret information, forudsat at denne oplagring udelukkende tjener til udførelse af transmission på kommunikationsnettet, og dens varighed ikke overstiger den tid, der med rimelighed kan antages at være nødvendig til transmissionen.

3. Denne artikel berører ikke en domstols eller en administrativ myndigheds mulighed for i overensstemmelse med medlemsstaternes retssystem at kræve, at en tjenesteyder bringer en overtrædelse til ophør eller forhindrer den.

Artikel 13

Caching

1. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteyderen i tilfælde af levering af en informationssamfundstjeneste, der består i transmission på et kommunikationsnet af information, som leveres af en tjenestemodtager, ikke pådrager sig ansvar for automatisk, mellemliggende og midlertidig oplagring af denne information foretaget alene med det formål at gøre senere transmission af informationen til andre tjenestemodtagere efter disses anmodning mere effektiv, forudsat:

- a) at tjenesteyderen ikke ændrer informationen
- b) at tjenesteyderen overholder betingelserne for adgang til informationen
- c) at tjenesteyderen overholder reglerne om ajourføring af informationen, angivet på en måde, der er almindelig anerkendt og anvendt af industrien
- d) at tjenesteyderen ikke foretager indgreb i den lovlige anvendelse af teknologi, som er almindelig anerkendt og anvendt af industrien, med det formål at skaffe sig data om anvendelsen af informationen, og
- e) at tjenesteyderen straks tager skridt til at fjerne den information, han har oplagret, eller til at hindre adgangen til den, når han får konkret kendskab til, at informationen er blevet fjernet fra nettet eller adgangen til den hindret, eller at en domstol eller en administrativ myndighed har krævet informationen fjernet eller adgangen til den hindret.

2. Denne artikel berører ikke en domstols eller en administrativ myndigheds muligheder for i overensstemmelse med medlemsstaternes retssystem at kræve, at en tjenesteyder bringer en overtrædelse til ophør eller forhindrer den.

Artikel 14

Oplagring („Hosting“)

1. Medlemsstaterne sikrer, at tjenesteyderen i tilfælde af levering af en informationssamfundstjeneste, som består i oplagring af information leveret af en tjenestemodtager, ikke pådrager sig ansvar for information oplagret på anmodning af en tjenestemodtager, forudsat:

- a) at tjenesteyderen ikke har konkret kendskab til den ulovlige aktivitet eller information og, for så vidt angår erstatningskrav, ikke har kendskab til forhold eller omstændigheder, hvoraf den ulovlige aktivitet eller information fremgår, eller
- b) at tjenesteyderen fra det øjeblik, hvor han får et sådant kendskab, straks tager skridt til at fjerne informationen eller hindre adgangen til den.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når tjenestemodtageren handler under tjenesteyderens myndighed eller kontrol.

3. Denne artikel berører ikke en domstols eller en administrativ myndigheds muligheder for i overensstemmelse med medlemsstaternes retssystemer at kræve, at en tjenesteyder bringer en overtrædelse til ophør eller forhindrer den, eller medlemsstaternes muligheder for at fastlægge procedurer for at fjerne information eller hindre adgangen til den.

Artikel 15

Ingen generel overvågningsforpligtelse

1. Med hensyn til levering af de i artikel 12, 13 og 14 omhandlede tjenester må medlemsstaterne ikke pålægge tjenesteyderne en generel forpligtelse til at overvåge den information, de fremsender eller oplagrer, eller en generel forpligtelse til aktivt at undersøge forhold eller omstændigheder, der tyder på ulovlig virksomhed.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at leverandører af informationssamfundstjenester straks underretter de kompetente offentlige myndigheder om påståede ulovlige aktiviteter, der udøves, eller information, der leveres af deres tjenestemodtagere, eller at de på anmodning giver de kompetente myndigheder oplysninger, som gør det muligt at identificere de tjenestemodtagere, de har oplagringsaftaler med.

Artikel 16

Adfærdskodekser

1. Medlemsstaterne og Kommissionen tilskynder til:

- a) at handels-, erhvervs- og forbrugersammenslutningerne og -organisationerne på fællesskabsplan udarbejder adfærdskodekser med henblik på en hensigtsmæssig gennemførelse af artikel 5-15
- b) at udkast til adfærdskodekser på nationalt eller fællesskabsplan frivilligt sendes til Kommissionen
- c) at der er elektronisk adgang til adfærdskodekserne på fællesskabsprogene
- d) at handels-, erhvervs- og forbrugersammenslutningerne og -organisationerne forelægger medlemsstaterne og Kommissionen evalueringer af anvendelsen af deres adfærdskodekser og disses indvirkning på praksis, brug og sædvaner i forbindelse med elektronisk handel
- e) at der udarbejdes adfærdskodekser vedrørende beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed.

2. Medlemsstaterne og Kommissionen opfordrer til, at forbrugersammenslutningerne eller -organisationerne inddrages i udarbejdelsen og iværksættelsen af adfærdskodekser, der vedrører deres interesseområder, og som udarbejdes i overensstemmelse med stk. 1, litra a). Foreninger, der repræsenterer synshandicappede og andre handicappede, bør i behørigt omfang høres, så der kan tages hensyn til deres særlige behov.

Artikel 17

Udenretslig bilæggelse af tvister

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at deres lovgivning i tilfælde af uenighed mellem en leverandør af en informationsfundstjeneste og en tjenestemodtager ikke er til hinder for anvendelsen af ordninger for udenretslig bilæggelse af tvister i henhold til national lovgivning, herunder ad hensigtsmæssig elektronisk vej.

2. Medlemsstaterne tilskynder organerne for udenretslig bilæggelse af tvister, navnlig tvister i forbrugerforhold, til at handle på en måde, der giver parterne passende proceduremæssig sikkerhed.

3. Medlemsstaterne tilskynder organerne for udenretslig bilæggelse af tvister til at holde Kommissionen underrettet om de væsentlige afgørelser, de træffer vedrørende informationsfundstjenester, og om alle andre oplysninger om praksis, brug og sædvaner i forbindelse med elektronisk handel.

Artikel 18

Søgsmålsadgang

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at indgivelse af søgsmål i henhold til national ret vedrørende aktiviteter i forbindelse med informationsfundstjenester kan føre til hurtig vedtagelse af forholdsregler, herunder foreløbige forholdsregler, for at bringe den påståede overtrædelse til ophør og hindre, at der opstår yderligere skade for de berørte interesser.

2. I bilaget til direktiv 98/27/EF tilføjes følgende punkt:

„11. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationsfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked („Direktivet om elektronisk handel“) (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).“

Artikel 19

Samarbejde

1. Medlemsstaterne sørger for at råde over tilstrækkelige kontrol- og undersøgelsesmidler til en effektiv iværksættelse af dette direktiv, og de drager omsorg for, at tjenesteyderne giver dem de nødvendige oplysninger.

2. Medlemsstaterne samarbejder med de øvrige medlemsstater; de udpeger med henblik herpå et eller flere kontaktpunkter, og nærmere oplysninger om disse meddeles de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

3. Medlemsstaterne yder hurtigst muligt og i overensstemmelse med national lovgivning den bistand og giver de oplysninger, som en anden medlemsstat eller Kommissionen anmoder om, herunder ad hensigtsmæssig elektronisk vej.

4. Medlemsstaterne opretter kontaktpunkter, hvortil der som et minimum er elektronisk adgang, og til hvilke tjenestemodtagere og tjenesteydere kan henvende sig:

- a) for at få generelle oplysninger om deres rettigheder og pligter i kontraktforhold samt om de klage- og retsmidler, der er til rådighed i tilfælde af tvister, herunder praktiske forhold i forbindelse med anvendelsen af sådanne mekanismer
- b) for at få nærmere oplysninger om de myndigheder, sammenslutninger eller organisationer, hos hvilke de kan få yderligere oplysninger eller praktisk bistand.

5. Medlemsstaterne tilskynder til, at Kommissionen underrettes om alle væsentlige administrative eller retlige afgørelser på deres område i tvister om informationssamfundstjenester samt om praksis, brug og sædvaner i forbindelse med elektronisk handel. Kommissionen meddeler de øvrige medlemsstater disse afgørelser.

Artikel 20

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, der skal finde anvendelse ved overtrædelse af de nationale bestemmelser, der udstedes i henhold til dette direktiv, og træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre gennemførelsen af dem. De således fastsatte sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

KAPITEL IV AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 21

Revision

1. Inden den 17. juli 2003 og derefter hvert andet år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af dette direktiv tillige med eventuelle forslag til dets tilpasning til den retlige, tekniske og økonomiske udvikling inden for informationssamfundstjenester, navnlig med henblik på kriminalitetsforebyggelse, beskyttelse af mindreårige, forbrugerbeskyttelse samt på, at det indre marked fungerer korrekt.

2. Rapporten skal i sin undersøgelse af behovet for tilpasning af dette direktiv navnlig analysere behovet for forslag vedrørende det erstatningsansvar, der påhviler tjenesteudbydere af hyperlinks og søgemaskiner, procedurer for fjernelse af ulovligt indhold („notice and take down procedures“) og pålæggelse af ansvar efter nedtagelse af indhold. Rapporten skal også analysere behovet for yderligere betingelser for fritagelse for ansvar, som omhandlet i artikel 12 og 13, i lyset af den tekniske udvikling og muligheden for at anvende det indre markeds principper på uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post.

Artikel 22

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 17. januar 2002. De underretter straks Kommissionen herom.

2. De i stk. 1 nævnte love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 23

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 24

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 8. juni 2000.

På Europa-Parlamentets vegne

N. Fontaine

Formand

På Rådets vegne

G. d'Oliveira Martins

Formand

(1) EFT C 30 af 5.2.1999, s. 4.

(2) EFT C 169 af 16.6.1999, s. 36.

(3) Europa-Parlamentets udtalelse af 6.5.1999 (EFT C 279 af 1.10.1999, s. 389), Rådets fælles holdning af 28.2.2000 (EFT C 128 af 8.5.2000, s. 32) og Europa-Parlamentets afgørelse af 4.5.2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

(4) EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF (EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60).

(5) EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.

(6) EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19.

(7) EFT L 250 af 19.9.1984, s. 17. Direktivet er ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/55/EF (EFT L 290 af 23.10.1997, s. 18).

(8) EFT L 42 af 12.2.1987, s. 48. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/7/EF (EFT L 101 af 1.4.1998, s. 17).

(9) EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF (EFT L 84 af 26.3.1987, s. 22).

(10) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59.

(11) EFT L 80 af 18.3.1998, s. 27.

(12) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 24.

(13) EFT L 280 af 29.10.1994, s. 83.

(14) EFT L 166 af 11.6.1998, s. 51. Direktivet er ændret ved direktiv 1999/44/EF (EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12).

(15) EFT L 210 af 7.8.1985, s. 29. Direktivet er ændret ved direktiv 1999/34/EF (EFT L 141 af 4.6.1999, s. 20).

(16) EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12.

(17) EFT L 113 af 30.4.1992, s. 13.

(18) EFT L 213 af 30.7.1998, s. 9.

(19) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

(20) EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

(21) EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37. Direktivet er ændret ved direktiv 98/48/EF (EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18).

(22) EFT L 320 af 28.11.1998, s. 54.

(23) EFT L 15 af 21.1.1998, s. 14.

(24) EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12.

(25) EFT C 23 af 28.1.1999, s. 1.

(26) EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

(27) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 25. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens direktiv 97/38/EF (EFT L 184 af 12.7.1997, s. 31).

(28) EFT L 117 af 7.5.1997, s. 15.

(29) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 1999/85/EF (EFT L 277 af 28.10.1999, s. 34).

BILAG

UNDTAGELSER FRA ARTIKEL 3

De i artikel 3, stk. 3, omhandlede områder, som artikel 3, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse på:

- ophavsret og beslægtede rettigheder, rettigheder som omhandlet i direktiv 87/54/EØF(1) og i direktiv 96/9/EF(2), samt industrielle ejendomsrettigheder

- udstedelse af elektroniske penge af institutter, for hvilke medlemsstaterne har anvendt en af undtagelserne i artikel 8, stk. 1, i direktiv 2000/46/EF(3)
- artikel 44, stk. 2, i direktiv 85/611/EØF(4)
- artikel 30 og afsnit IV i direktiv 92/49/EØF(5), afsnit IV i direktiv 92/96/EØF(6), artikel 7 og 8 i direktiv 88/357/EØF(7) og artikel 4 i direktiv 90/619/EØF(8)
- parternes ret til frit at vælge den lov, der skal anvendes på deres kontrakt
- kontraktforpligtelser i forbindelse med forbrugerkontrakter
- den formelle gyldighed af kontrakter, der etablerer eller overfører rettigheder i fast ejendom, når sådanne kontrakter er underkastet ufravigelige formkrav ifølge retten i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende
- tilladeligheden af uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post.

(1) EFT L 24 af 27.1.1987, s. 36.

(2) EFT L 77 af 27.3.1996, s. 20.

(3) Endnu ikke offentliggjort i EFT.

(4) EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3. Direktivet er senest ændret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7).

(5) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 95/26/EF.

(6) EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 95/26/EF.

(7) EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/49/EF.

(8) EFT L 330 af 29.11.1990, s. 50. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/96/EF.